

IZVRŠNI SVET

Za krajevne skupnosti 10 milijonov

Izvršni svet občinske skupščine je na zadnji seji obravnaval predlog samoupravnega sporazuma za udeležbo krajevnih skupnosti v sredstvih, ki jih občinska skupščina iz proračuna namenja za delovanje in uresničevanje delegatskega sistema v krajevnih skupnostih. Na znesek, ki pripada posamezni krajevni skupnosti, vplivajo število prebivalcev, število volilcev, število delegacij ter oddaljenost od občinskega centra.

Za 28 krajevnih skupnosti je na voljo 9.924.000 dinarjev, ki so ob upoštevanju meril razdeljeni takole: KS Beričevo-Brinje in KS Savlje-Kleče po 276.000, KS Boris Kidrič, KS Črnuče-Gmajna, KS Ježica in KS Rezke Dragar - Črnuče po 288.000 dinarjev, KS Dol, KS Nadgorica-Ježica, KS Podgorica Šentjakob po 300.000 dinarjev, KS Anton T. Linhart 312.000 dinarjev, KS Triglav in KS Tomačevo-Jarše po 324.000 dinarjev, KS Stožice, KS Bežigrad jug, KS Franc Ravbar - Črnuče po 336.000 din, KS Koroških partizanov 360.000 din, KS Bežigrad sever in KS Stadion po 372.000 dinarjev, KS Ivan Kavčič, KS Jože Štembal in KS Miran Jarc po 384.000 din, KS Savsko naselje III, Boris Zihri in Brinje po 420.000 din, KS Savsko naselje II 432.000 din, KS Savsko naselje I 444.000 din, KS Urške Zatler 468.000 din in KS »7. september« 492.000 dinarjev.

PREDVSEM V ČRNUŠKI GMAJNI

Iz pip teče samo ponoči

Preskrba prebivalcev na levem bregu Save z vodo je kritična - Poziv k varčevanju

Črnučani so brez vode! Zaradi izredno dolgega sušnega obdobja je vodostaj podtalnice, iz katere zajema vodo črnuški vodovod, izredno nizek. Normalna poraba na Črnučah je 3.200 do 3.500 kubičnih metrov vode na dan, črnuški vodovod pa je lahko zagotovi le 2.000 kubičnih metrov. Problema pomanjkanja vode se pojavlja zlasti v višje ležečih objektih na črnuški gmajni. Mestni vodovod na levem bregu Save le z največjimi težavami zagotavlja vodo tamkajšnjim prebivalcem. Naselja od Šentjakoba do Dola so trenutno vezana na vodovod tovarne Belinka, ki zagotavlja dnevno okrog 400 kubičnih metrov vode, naselja od Črnuč do Šentjakoba pa se oskrbujejo iz poskusne vrtnice Jarški brod, kjer prečrpajo 20 do 22 litrov na sekundo neposredno v sicer skorajda prazni vodnjak črnuškega vodovoda.

Obe začasni rešitvi preskrbe z vodo pa po sanitarno-higienjskih predpisih pravzaprav nista dopustni, saj ima tovarna Belinka dejansko vodovod za

tehnološko vodo, za vodarno Jarški brod pa je zaradi slabše kvalitete vode predvideno ozoniranje. Drugih možnosti, da bi zagotovili zadostne količine vode za skoraj 12.000 prebivalcev pa praktično ni. Na črnuški vodovod je vezanih tudi več delovnih organizacij, katerih tehnologija potrebuje stalno oskrbo s tekočo vodo. Elma ima sicer lastni vodnjak, vendar tudi njej primanjkuje vode, tako da se je preusmerila na vodovodno omrežje.

Ob tem se pojavlja nova nevarnost: zaradi pomanjkanja vode na levem bregu Save praktično ni potrebnih količin vode za gašenje požarov. Zaradi vsega tega se je sanitarna inšpekcija pri Upravi inšpekcijskih služb odločila, da dovoli začasno preskrbo z vodo, vendar je poostriži nadzor nad kakovostjo vode, da ne bi prišlo do kakšnih težav.

Na bežigrjski komunalni skupnosti smo izvedeli, da so v zadnjih dneh zagotovili vodo vsem prebivalcem na levem bregu Save vsaj ponoči. Ta re-

šitev je seveda le začasna, ta začasnost pa v primeru suhega vremena vendarle ne bo tako kratka. Trajna rešitev je namreč le izgradnja vodarne v Jarškem brodu. Čeprav je bila predvidena že v preteklem srednjeročnem obdobju, torej do konca leta 1980, še do danes ni zgrajena. Ob tem pa se je na levem bregu Save stalno povečevalo število novogradenj, tako da je moralo priti do kritičnega položaja pri oskrbi z vodo. Zdaj so odgovorni storili tudi vse, da bo vodarna čimprej nared. V kratkem bodo dokončani projekti, po predvidevanjih bo vodarna dobila uporabno dovoljenje v tretjem četrtletju prihodnje leto.

Do takrat ostane nekaj možnosti. Prva je seveda obilno deževje, na katero pa se ni moč preveč zanašati. Zato je bolj na mestu poziv vsem tamkajšnjim prebivalcem, naj varčujejo z vodo (tu gre tudi za solidarnost), če pa to ne bo pomagalo, bo treba omejili porabo vode iz omrežja tovarnam, kar je seveda spet korak s precejšnjimi posledicami. Končna rešitev pa bo, kot smo omenili, šele čez dobro leto dni, ko bo zgrajena vodarna Jarški brod, o kateri bomo več zapisali prihodnjic.

STANE DROLJIC

ZDAJ LUŽA, PREJ LED

Velikanske luže na silki žal ne moremo uvrstiti med bežigrjske turistične znamenitosti, saj bi se sicer precej povečalo že tako rekordno število nočitev za Bežigradom. Tole jezerce ni namenjeno niti drsalcem, niti plavalcem, ampak predvsem avtomobilistom, kot čisto primerno sredstvo za škropljenje pogumnih pešcev, zlasti tistih, ki pripeljejo otroke v vrtec. Lokacija: konec Peričeve ulice. Načelnik oddelka za komunalne in gradbene zadeve pri občinski skupščini Andrej Šemrl nam je zaupal, da imajo glavne zasluge za to črno točko delavci Kanalizacije. Nekajkrat so Kanalizacijo že opozorili, naj vendarle odmaše požiralnik, pa se ob vsaki odjugi silke ponavlja. So pa zaradi tega bolj zadovoljni v čistilnicah. Torej: vsaka medalja ima dve platli. Da pa tej luži ni dolgčas in da pridejo na svoj račun tudi tisti vozniki, ki se vozijo po Topniški, je ob križišču z Volkovo dvojčica naše luže, kjer je požiralnik prav tako zamašen, prav tako zaradi malomarnosti Kanalizacije.

MAČEHOVSKI ODNOS DO OKOLJA

Kup smeti kaže tudi na večjo malomarnost

Čeprav skrb za varstvo in izboljševanje okolja postopno postaja del zavesti ter stalne, vsakodnevne odgovornosti delovnih ljudi in občanov, krajevnih skupnosti, organizacij združenega dela, družbenopolitičnih, družbenih organizacij in društev, pa ta skrb še ni sestavni del našega razvoja, gospodarjenja in družbenoekonomskih odnosov. Še več, v zadnjem času smo varovanje in izboljševanje okolja v Ljubljani celo podcenjevali in nekaterih dogovorjenih nalog v prejšnjem srednjeročnem obdobju nismo uresničili in smo jih enostavno prenesli v naslednje plansko obdobje. To so ugotovili na zadnji seji člani sveta za varstvo okolja, pristo-

ra in vprašanja urbanizma pri predsedstvu konference občinske organizacije SZDL Ljubljana Bežigrad in poudarili, da bi morala biti omenjena problematika sestavni del naših planskih dokumentov. Zato so se člani sveta strinjali, da bi morali naše okolje predvsem izboljševati z načrtnim urejanjem prostora, z varstvom in zagotavljanjem novih zalog pitne vode, odpravljanjem onesnaženosti zraka in učinkovitejšim urejanjem problemov z odpadnimi snovmi, pa tudi s protihrupno zaščito. Člani sveta so samokritično ugotavljali, da so naše ulice polne prahu in smeti, da je to odraz naše malomarnosti, pa tudi pomanjkanja košev za

smeti. Zato so menili, da bi morali naši komunalci pripraviti več košev za smeti, da bi morali pogosteje odvažati odpadke in kosovni odpadni material, prav tako pa so menili, da je eno samo javno odlagalnišče odpadkov za Ljubljano odločno premalo. Po mnenju članov sveta bi lahko večkrat organizirali mladinske delovne akcije za čiščenje okolja, ker pa na vsakem koraku čutimo pomanjkanje potrebne vzgoje in osveščenosti, so menili, da bi pri tem lahko veliko večjo vlogo odigrale šole, vzgojno-varstvene organizacije, krajevne konference SZDL in krajevne skupnosti kot tudi sredstva javnega obveščanja.

vg

SZDL STOŽICE

Volitve 1982 - zadeva vseh krajanov

Le stano evidentiranje kandidatov za člane delegacije za zbor krajevnih skupnosti občinske skupščine in za člane delegacij za skupščine samoupravnih interesnih skupnosti lahko omogoči dobro sestavo vseh delegacij, pa tudi njihovo dobro delo. Ker pa delo delegatorov in delegacij ne zadeva samo njih samih, temveč mora odražati predvsem in zlasti interese krajanov, morajo pri njihovem evidentiranju sodelovati vsi krajanje oziroma občani in delovni ljudje.

Te pomembne in nadvse zahtevne naloge se je lotila krajevna konferenca SZDL Stožice, ki je pripravila za krajanje posebno obvestilo in ga bo v naslednjih dneh tudi vsem poslala. V tem obvestilu KK SZDL poudarja, da bodo volitve prihodnje leto nova priložnost za vključitev krajanov v delo organov in delegacij v KS in pa ponovna možnost za uspešnejše izražanje in uveljavljanje interesov. Med drugim bodo krajanje Stožice seznanili tudi z organizirano krajevno skupnostjo, z organi in delegacijami v krajevni skupnosti, jih zaprosili za sodelovanje, ob enem pa jih obvestili tudi o delu družbenopolitičnih, družbenih organizacij in društev. Skratka, pobuda, ki sicer ni nova, je pa vredna posnemanja tudi v drugih krajevnih skupnostih v naši občini.

V. G.

60 LET SILVA ČEBULJA

»Več bi morali delati in manj govoriti«

Pred kratkim je dopolnil šestdeset let Silvo Čebulj, prizadaveni bežigrjski družbenopolitični in športni delavec. Malo po njegovem jubileju sem ga obiskala. Stanuje v stari hišici z vrto v novi krajevni skupnosti 7. september, v ulici Bratov Čebulj 8. (Brata Silva Čebulja: Alojz in Franc sta padla v NOB, Vinka pa so ubili v belogardističnem zaporu v Savljah; vsi trije so bili aktivisti OF od leta 1941. - opomba N. Ž.) V krajevni skupnosti 7. september je Silvo Čebulj tudi predsednik krajevne konference SZDL.

Ko sem vstopila, sem takoj opazila, da dela gobelin. Pravi, da se z ročnim delom pomiri, da si prav z njim krepki živce.

- Že dolgo živite za Bežigradom?

»Od rojstva. V tej hiši pa stanujem z ženo, hčerko in svojo materjo od 1958. leta. To hišo pa je postavila moja mama 1932. leta. Povem vam, da stoji soseska BS 7 na izredno plodni zemlji. Še pred desetimi, dvajsetimi leti tu ni bilo videti drugega kot kozolce in širna zelena polja.«

- Najbrz vam ni všeč, da so postavili sosesko prav na plodno zemljo?

»Komu naj to ugaja? Kdor misli z glavo, premisli, kam postavi hiše. No, saj vem, da ljudje morajo neke stanovati, da bloki morajo rasti. Toda, zakaj vedno na plodni, celo na najbolj plodni zemlji? Ja, kaj bomo pa jedli, če bomo tako delali še naprej? Zdi se mi tudi, da je v tej soseski preveč hiš na kupu, preveč je vse zbito, premalo je prostora za dihanje.«

- Pustiva zdaj za hipec to betonsko naselje. Kako vam je minilo vaših šestdeset let?

»Hitro, prehitro, zares zelo

našlo. Kot v sanjah se spominjam 1941. leta. Tedaj sem delal na terenu v mladinski organizaciji v Mali vasi. Leta 1942 sem šel v partizane. Potem sem bil do svobode zaprt. Najprej v italijanskih zaporih, nato v nemški internaciji. Svobodo sem dočakal v Nemčiji. Še danes se spominjam, kot bi bilo včeraj, kako smo bili srečni, da se je moriška vojna končala, kako ponosni smo bili na svojo novo, mlado državo.«

- Domovina je bila porušena. Treba je bilo prijeti za delo, mar ne?

»Seveda. Vsak je delal za dva. 1945. sem postal sekretar mladinske organizacije in SKOJ na našem terenu. Potem sem šel (leta 1947) v Beograd. Tam sem končal Višjo statistično šolo. Dobil sem službo na sekretariatu za notranje zadeve. Poleg službe pa sem vedno skušal koristiti naši družbi še na terenu. Bil sem predsednik odbora OF Ježica, predsednik kulturnega društva Ježica, predsednik Partizana, predsednik nogometnega kluba

na Ježici, osem let sem bil predsednik občinske zveze za telesno kuituro Bežigrad, šest let sem bil atletski sodnik Ljubljane. In kaj bi še našteval, saj je dovolj.

- Aprila 1970. leta ste se upokojili. Vam je kaj dolgčas?

»Kje pa! Dan je vedno prekratek. V prostem času delam, kot ste videli, gobeline. Šele pred kratkim sem se navdušil za to delo, pa je na steni že moj tretji gobelin, četrtega pa delam. Dolga leta pa se že ukvarjam z intarzijami. Človek mora imeti konjček ali dva, da si ob njem spočije živce, se sprosti, malo pa tudi umetniško izživi. Imam tudi vrt, ki ga obdelujem. Sem tudi bolniški strežnik, saj je moja mati, privezana na posteljo; kot atletski sodnik pa še vedno hodim na tekmojanja. Pa tudi sekiram se veliko v prostem času, a tega nikar ne zapišite. Sem pač človek, ki jemlje delo resno in me zelo jezi, če kdo, kaj ne opravi.«

- Ste predsednik krajevne konference SZDL nove

krajevne skupnosti 7. september. Kaj pa vas jezi v njej?

»To, da o tem, kaj bi morali narediti, veliko govorimo, naredi se pa malo. Poleg tega doživljamo tisti redki, ki na terenu kaj 'migamo', kar naprej kritike in razočaranja. Ljudje nočejo delati, hkrati pa krajevno skupnost kar naprej kritizirajo, da ne organizira zdaj tega, zdaj onega. Kdo pa je krajevna skupnost? Najbrž ne le jaz in še nekaj zagrizencev, pač pa vsi, ki stanujemo v njej. Če bi vsak odrasel človek v naši krajevni skupnosti le eno uro na mesec delal za krajevno skupnost, ne bi imeli sploh nobenih problemov!«

- Kaj boste najprej organizirali?

»Naša krajevna skupnost je potrebna temeljitega čiščenja. Upam, da se bodo te akcije vsi udeležili. Tistega dne naj bi na določeno mesto odlagali tudi star papir, stara oblačila in steklenino.«

- Ljudi pogosto moti, da tisti, ki te akcije organizirajo, v njih ne sodelujejo.

»Ja, upravičeno jih to moti. Tudi mi bi morali v prve vrste, da bi ljudje čutili, da nam ni vseeno, kako izgleda naša soseska.«

- Zadnje čase se čedalje bolj zaostruje problem otroškega varstva.

»Vem. Nevzdržno se mi zdi, da delajo vrtci samo dopoldan, da pozabljajo na varstvene družine. Priprčan sem, da se uprava VVO Cici-ban izogiba temu delu, ker bi imela pač več odgovornosti, več dela. Plačo pa dobijo enako visoko, če imajo varstveno družino ali ne. Nič jih ne ganejo starši in otroci, ki ne morejo v vrtec.«

- Lahko za konec rečem, da se pripravljate na razne akcije?

»Seveda. Izpeljali pa jih bomo veliko hitreje in bolje, če bodo krajanje v njih sodelovali. Če jim ni kaj všeč, naj pridejo na krajevno skupnost. Z razburjanjem med štirimi stenami se problemi pač ne bodo rešili!«

NEVA ŽELEZNIK